

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 19C/87/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313209148
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Buchvaldová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2018:1313209148.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave sudkyňu JUDr. Tatianou Buchvaldovou v spore žalobcu: W. V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. L. Č.. XXX, B., občan SR zastúpený JUDr. Jurajom Bilickým, advokátom so sídlom Farského 9, Nitra proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Generálna prokuratúra SR, Štúrova č. 2, Bratislava o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 27.05.2013 domáhal voči Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a to náhrady škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením ako skutočnú škodu vo výške 551,47 eur za trovy právneho zastúpenia a za vypracovanie znaleckého posudku, ušlý zisk vo výške 32 751,59 eur spočívajúci v rozdiely ročného priemeru súm odmien za vykonávanie znaleckej činnosti znalca za tri roky pred začatím trestného stíhania a ročného priemeru súm odmien za obdobie počas trvania trestného stíhania, za každý rok trvania trestného stíhania a alikvotnej časti za rok 2010 a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 60 000 eur za účelom poskytnutia zadoštučinenia žalobcovi, keďže samotné deklarovania porušenia jeho základných práv a slobôd nemožno považovať za dostatočné. Škoda žalobcovi nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia OR PZ Bratislava III, ČVS: ORO-2746/3-OSV zo dňa 12.12.2006, nesprávnym úradným postupom Okresnej prokuratúry Bratislava V. spočívajúcim v podaní obžaloby dňa 12.03.2009 v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 2T/28/2009 a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/28/2009, ktorého dôsledkom bolo vydanie nezákonného rozhodnutia - rozsudku sp. zn. 2T/28/2009 zo dňa 01.06.2009.

2. Skutkovo a právne žalobu odôvodnil tým, že voči žalobcovi bolo vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III, v konaní ČVS: ORP-746/3-OSV-B3-06 zo dňa 12.12.2006 vznesené obvinenie, doručené žalobcovi dňa 27.12.2006 pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 245 ods.1 Trestného zákona. Žalobca voči uzneseniu podal sťažnosť v zákonnej lehote ústne do zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 27.12.2006. Po tom ako uvedenú sťažnosť prokurátor zamietol uznesením č.k.: 1 Pv83/07-4 ako nedôvodnú, podal žalobca podnet Generálnej prokuratúre SR na zrušenie rozhodnutia policajta podľa § 36 ods.1 Trestného poriadku, kde už vtedy na nezákonnosť obvinenia upozornil, avšak bezúspešne. Napriek tomu, že v rámci prípravného konania nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by poukazoval na úmysel žalobcu dopustiť sa konania ktoré sa mu kládlo za vinu, nebol vykonaný dôkaz, ktorý by ozrejnil motív údajného útoku žalobcu. Celé konanie bolo postavené iba na dvoch protichodných výpovediach

žalobcu a poškodeného, pričom orgány činné v trestnom konaní ďalej nezákonne pokračovali vo vedení trestného stíhania. Dňa 12.03.2009 bola Okresnému súdu Bratislava III doručená obžaloba prokurátora č. k.: 1Pv/83/07-71/, ktorou bol žalobca obžalovaný pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364ods.1 písm. a) Trestného zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia OR PZ Bratislava III, ČVS: ORO-2746/3-OSV zo dňa 12.12.2006 tak považuje za nezákonné. Na základe uvedenej obžaloby vydal Okresný súd Bratislava III dňa 17.03.2009 trestný rozkaz. Žalobca má za to, že postup súdu bol nesprávny, nakoľko stav po skončení dokazovania nebol spoľahlivo preukázaný. Následne v konaní Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/28/2009 tak, že žalobcu uznal za vinného a uložil mu trest. Proti rozsudku Okresného súdu žalobca podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4To/127/2009 zo dňa 03.06.2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods.3 Trestného poriadku žalobcu ako obžalovaného podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

3. Na základe vyššie uvedeného skutkového stavu potom uznesení o obvinenia považuje za nezákonné, pretože trestné stíhanie nemalo byť vedené a ani začaté. Žalobca upozorňoval na nezákonnosť začatého trestného stíhania prokuratúru, ktorá napriek tomu podala obžalobu, čo považuje za nesprávny úradný postup a postup súdu považuje za nesprávny, keď postupoval v konaní nesprávne s nedostatočne zisteným skutkovým stavom s poukazom na oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu Bratislave. V dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu si žalobca uplatňoval podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky právo na náhradu škody v zmysle § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2 a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorého výšku odôvodňoval s poukazom na ust. § 17 a 18 cit. zákona. Žalobca žiadosťou - návrhom o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR podaním doručeným dňa 25.10.2013, ktorá bola postúpená dňa 06.01.2012 Ministerstvu vnútra SR. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 23.04.2013 žiadosti nevyhovelo, nakoľko v oslobodzujúcom rozsudku nie je konštatované, že žalobca sa oslobodzuje spod obžaloby z dôvodu nezákonného rozhodnutia, či nesprávneho úradného postupu v danej trestnej veci konajúceho vyšetrovateľa, ktorý konal pod aktívnym dozorom prokurátora, pričom práve prokurátor je tým orgánom, ktorý dozerá na zachovávanie zákonnosti orgánmi, ktoré realizujú vyšetrovanie trestných činov a teda vyšetrovanie bolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom, ako aj s poukazom na fakt, že objektívna zodpovednosť štátu sa vzťahuje na celé trestné konanie, v mene ktorého však vždy koná jeden orgán verejnej moci a Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom verejnej moci, ktorý by mal v tejto veci konať.

4. Ministerstvo spravodlivosti vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 21.10.2013 so žalobou nesúhlasilo s poukazom na novelu zák. č. 514/2003 Z.z. , ktorá ustálila, kedy je vo veci náhrady škody v súvislosti so začatím a vedením trestného stíhania podmienky za splnenie ktorých je orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra a v ktorých Generálna prokuratúra SR. V prípade nároku na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania orgánom príslušným na konanie v mene štátu je tak Generálna prokuratúra SR, keďže nie sú splnené podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. b zák. č. 514/2003. Ministerstvo spravodlivosti ďalej uviedlo, že titulom uplatneného nároku by malo byť nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia, od ktorého sa potom odvíja i určenie orgánu, ktorý má v tomto konaní konať v mene štátu a teda s Generálnou prokuratúrou SR. Uvedený nedostatok by tak mal byť odstránený súdom postupom v zmysle § 104 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V ďalšom sa vyjadril k jednotlivým žalobcom uplatneným nárokom na náhradu škody.

5. Ministerstvo vnútra SR po doručení žaloby súdom vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 02.02.2016 uviedlo, že žalobný návrh podal žalobca na Okresný súd Bratislava III dňa 27.05.2013, teda takmer päť mesiacov po nadobudnutí účinnosti novely zákona č. 514/2003 Z. z. ktorým ustanovenie § 4 bolo zmenené zákonom č. 412/2012 Z. z. zo dňa 27.11.2012 s účinnosťou od 01.01.2013, čím došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. Na základe uvedeného má Ministerstvo vnútra SR za to, že v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. nie sú splnené predpoklady na to, aby orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky bolo Ministerstvo vnútra SR, ale orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, na základe ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514 /2003 Z. z. Skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR prerokovalo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nepostúpilo ju inému orgánu ešte neznamená, že si založilo svoju procesnú spôsobilosť v konaní. Ministerstvo vnútra SR uviedlo že, ak je výsledkom určitého úradného postupu vydanie rozhodnutia, v takom prípade sa úradný postup, ktorému vydanie rozhodnutia predchádzalo už neposudzuje. Nakoľko v predmetnom konaní boli vydané rozhodnutia, namietanie nesprávneho

úradného postupu, ktorý vyústil do vydania meritórneho rozhodnutia považuje Ministerstvo vnútra SR za bezpredmetné. S poukazom na uvedené považuje Ministerstvo vnútra SR žalobný návrh v časti nesprávneho úradného postupu ktorejkoľvek zo zložiek trestného konania za neprípustný a nedôvodný, a preto má Ministerstvo vnútra SR za to, že žalobný návrh v časti nesprávneho úradného postupu by mal byť v celom zamietnutý. Na základe uvedeného Ministerstvo vnútra SR navrhlo, aby súd ďalej pokračoval v konaní s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky ako orgánom príslušným konať v mene štátu.

6. Súd vyzval právneho zástupcu žalobcu na odstránenie väd označenia orgánu, ktorý koná za štát v tomto konaní, s poučením v zmysle § 43 O.s.p.. Právny zástupca žalobcu pred súdom uviedol, že pôvodne za orgán, ktorý koná v mene Slovenskej republiky označili Ministerstvo spravodlivosti SR, avšak následne označil za orgán, ktorý koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR. Označenie orgánu, ktorý má konať za Slovenskú republiku v tejto veci potom ponechal na rozhodnutie súdu, nakoľko má za to, že v pôvodnom návrhu označené Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré má konať za štát je správne. Zotrvával na tomto názore, ale výber orgánu ponecháva na súd, aby sa tento sám vysporiadal s označením orgánu, ktorý za štát koná, pokiaľ súd považuje označenie SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré má byť orgánom konajúcim v mene štátu za sporné. Súd skúmal vecnú legitimitáciu účastníkov konania, ktorou sa rozumie hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci. V prípade, ak súd je toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený účastníkom konania v žalobe, je povinný sa postarať o odstránenie procesnej vady žaloby. Pri odstraňovaní tejto procesnej vady žaloby je súd povinný žalobcu poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka. Dokonca aj v prípade, ak žalobca neoznačí správne štátny orgán, ktorý konal v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchlo vedeného konania konať s orgánom, ktorý je oprávnený v týchto vzťahoch menom štátu vystupovať. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že orgánom konajúcim v mene štátu v súdnej veci nie je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a ani Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v dôsledku spôsobenia škody v trestnom konaní vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru, a to vzhľadom k tomu, že v súdnej veci prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru, a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, a naopak je zrejmé, že orgánom konajúcim v mene štátu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, nakoľko škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, pričom osobitným predpisom je § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

7. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol rozsudkom sp. zn. 19C/87/2013-132 zo dňa 14.04.2016 bez toho, aby sa otázkou náhrady škody vôbec zaoberal s odôvodnením, že pasívne legitimovaným a zodpovedným subjektom v spore je štát Slovenská republika za ktorý koná žalovaný ako štátny orgán. Otázka pasívnej vecnej legitimitácie nie je vadou návrhu a súd nebol povinný vyzvať žalobcu na odstraňovanie väd návrhu. Len žalobca je oprávnený v žalobe uviesť subjekt, od ktorej sa svojho nároku bude domáhať. Súd je povinný voľbu žalobcu akceptovať a následne len skúmať, či žalovaný, ktorého v žalobe označil žalobca má alebo nemá byť zaviazaný na plnenie, ktorého sa žalobca v žalobe domáhal. Okresný súd nemohol zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi v súlade s ust. § 21 ods. 4 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko žalobca zotrval na označení za žalovaného konajúceho za štát Ministerstvo spravodlivosti SR.

8. Na odvolanie žalobcu súd druhej inštancie uznesením sp. zn. 9Co/36/2017 zo dňa 26.04.2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že ak žalobu zamietol, tak vec nesprávne posúdil, pokiaľ nekonal vo veci s Generálnou prokuratúrou SR, v pôsobnosti ktorej došlo ku škode, ako orgánom konajúcim za štát.

9. Podľa § 470 ods.1 prechodných ustanovení Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku platného a účinného od 01.07.2016 (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods.2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie v spore pokračoval so žalovaným Generálnou prokuratúrou SR, ktorá vo svojom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa

15.08.2017 žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť poukazujúc na ust. §§ 3 ods. 1, §5 ods. 1.,3, § 6 ods. 1, §9 ods. 1 § 17 , § 18 ods. 1,3. zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 01.01.2013). Žalovaný namietal, že nebolo kumulatívne splnené podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a to 1./ existencia nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu, 2./ vznik škody/nemajetkovej ujmy a následne potom 3./ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/nemajetkovej ujmy. Ak čo i len jedna z týchto podmienok nie je splnená náhradu škody/nemajetkovej ujmy nie je možné priznať.

12. 1./ Za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného. Uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013) Poukazujúc na ust. § 206 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku podľa ktorého ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a v zákonnej lehote doručí prokurátorovi, ktorý v zmysle § 234 ods. 1 Trestného poriadku ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd podá obžalobu príslušnému súdu. Štátu nie je možné uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak bolo podozrenie zo spáchania trestného činu. Z úkonov, ktoré boli v trestnej veci žalobcu vykonané po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodňovali záver, že žalobca dňa 19.08.2006 viedol osobné motorové vozidlo zn. BMW 520 bordovej farby z ktorého v čase asi o 17,15 hod. na Kramároch v Bratislave vystúpili neznáme osoby, ktoré poškodili motorové vozidlo poškodeného V. N. Q., ktorý si bol v prípravnom konaní a aj počas konania na súde istý, že vodičom vozidla zn. BMW 520 bol žalobca. Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/28/2009 tak, že žalobcu uznal za vinného a uložil mu trest. Proti rozsudku Okresného súdu žalobca podal odvolanie, na základe ktorého aj podporne na základe znaleckého posudku znalca Ing. Gabriela Belobrada. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4To/127/2009 zo dňa 03.06.2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods.3 Trestného poriadku žalobcu ako obžalovaného podľa § 285 písm. c./ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil pričom odvolací súd konštatoval, že v prípravnom konaní sa vôbec nezaoberalo motívom útoku, nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by poukazoval na úmysel žalobcu dopustiť sa žalovaného konania a dôkaz ozrejmujúci motív útoku. Krajský súd v oslobodzujúcom rozsudku konštatoval, že skutok sa stal, ale vzhľadom na absenciu motívu nebol možný nepochybný a bezpečný záver o tom, že to bol práve žalobca, kto spolu s ďalšími neznámymi osobami skutok spáchal. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III, v konaní ČVS: ORP-746/3-0SV-B3-06 zo dňa 12.12.2006 boli splnené všetky zákonom určené podmienky s poukazom na výpovede žalobcu a poškodeného a preto bola sťažnosť žalobcu uznesením č.k.: 1 Pv/83/07-4 zo dňa 30.01.2007 zamietnutá. Zastaviť trestné stíhanie žalobcu v prípravnom konaní nebolo možné a ani v konaní pred súdom, pretože existoval usvedčujúci dôkaz. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné a ani podanie obžaloby na žalobcu nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. O tom, či sa obžalovaný uznáva za vinného alebo sa spod obžaloby oslobodzuje je oprávnený rozhodnúť iba súd. Dôkazné požiadavky v konaní pred súdom, ktoré sú pre rozhodnutie zákonné sa odlišujú od dôkazných požiadaviek potrebných na trestné stíhanie. Krajský súd potom oslobodil žalobcu spod obžaloby aplikujúc zásadu in dubio pro reo, ktorá bola aplikovaná v odvolacom konaní iba preto, že podľa odvolacieho súdu nebol preukázaný motív žalobcu a súd potom prihliadol na dôkazy v prospech žalobcu a vykonané dokazovanie vyhodnotil inak ako prokurátor v prípravnom konaní. Nemožno však napriek tomu tvrdiť, že by trestné stíhanie nebolo legitímne. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje pojem nezákonné rozhodnutie, teda neurčuje, čo považuje za nezákonné rozhodnutie štátu pri výkone verejnej moci. V dôsledku toho zistenie nezákonnosti je vecou konkrétneho posúdenia okolností každého jedného prípadu. Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 12.12.2006 za nezákonné nemožno považovať. Za nezákonné rozhodnutie nemožno považovať ani rozsudok Okresného súdu Bratislava 3 sp. zn. 2T/28/2009, pretože nikdy nenadobudlo právoplatnosť.

13. 2./ Žalobca nepreukázal vznik škody/nemajetkovej ujmy. Žalobca nepredložil dôkaz o vzniku škody vo výške 33 303,06 eur. Nepredložil dôkaz, že uhradil trovy obhajoby, ktorá nebola povinnou podľa

§ 37 Trestného poriadku na sumu 551,47 eur, či dôkaz o zaplatení sumy 150,08 eur za vypracovaný znalecký posudok na základe vyúčtovania zo dňa 21.04.2010 znalca Ing. Gabriela Belobrada. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz k uplatnenému ušlému zisku vo výške 32 751,59 eur súvisiaci s vedením trestného konania. Uplatňovanú náhradu nemajetkovej ujmy je v rozpore s § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože bola uplatňovaná až po 01.01.2009, kedy nadobudla účinnosť novela zákona č. 514/2003 Z.z. zákonom č. 517/2008 Z.z. Navyiac žalobca nepredložil žiadny dôkaz o jej vzniku v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Jeho tvrdenia o nerešpektovaní zásady prezumpcie neviny okolím žalobcu, nezvolenie za poslanca a obmedzenie činnosti znalca nebolo preukázané, že vznikli v príčinnej súvislosti s trestným konaním. Nemajetkovú ujmu možno priznať iba poškodenému a nie členom jeho rodiny.

14. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu na pojednávaní dňa 07.11.2017 za nezákonné považuje uznesenie o vznesení obvinenie nakoľko nie vinou žalobcu bol znalecký posudok predložený až v odvolacom konaní nakoľko tento návrh na dokazovanie bol odmietnutý v celom spektre trestného konania. Je preto dôležité, že nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

15. Súd vo veci vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 20.02.2018 dôkazmi: prednes právneho zástupcu žalobcu, výsluch žalobcu, prednes povereného zástupcu žalovaného, návrh na predbežné prerokovanie nároku podaný na Ministerstvo spravodlivosti SR zo dňa 23.10.2012, odpoveď Ministerstva vnútra SR č. SLV PS-P52-4/2013 zo 23.4.2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To 127/2009 zo dňa 3.6.2010, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T 28/2009 zo dňa 1.6.2009, obžalobu sp.zn. 2T 28/2009 pod č. ČK:1Pv 83/07-71 zo dňa 9.3.2009, uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 1Pv 83/07-4 zo dňa 30.1.2007, uznesenie OO PZ BA III ČVS:ORP-2746/3-OSV-B3-06 zo dňa 12.12.2006, vyúčtovanie znalečného na základe objednávky 4To 127/09 pre príjemcu AK VALAŠÍK & PARTNER, vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 17.10.2013 pod sp. zn. 10958/2013-34, vyjadrenie žalobcu zo dňa 20.11.2013, z 9.2.2015, z 10.11.2015, 14.4.2016, 7.11.2017, odvolanie žalobcu z 26.1.2016, vyjadrenie Ministerstva vnútra SR zo dňa 28.1.2016 č. KM-OPS-1-S-277-4/2015, rozsudok sp. zn. 19C/87/2013 zo dňa 14.4.2016, uznesenie 12, odpoveď Ministerstva vnútra SR č. SLV PS-P52-4/2013 zo 23.4.2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/36/2017-160 zo dňa 26.4.2017, vyjadrenie žalovaného č. VI-5Gc89/17/1000 zo 14.8.2017, obsah pripojeného spisu t.s. 2T 28/2009 a zistil tento skutkový stav:

16. Vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III, v konaní ČVS: ORP-746/3-OSV-B3-06 zo dňa 12.12.2006 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie, doručené dňa 27.12.2006 pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 245 ods.1 Trestného zákona. Žalobca voči uzneseniu podal sťažnosť v zákonnej lehote ústne do zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 27.12.2006. Sťažnosť prokurátor zamietol uznesením č.k.: 1 Pv/83/07-4 ako nedôvodnú. Napriek tomu, že v rámci prípravného konania nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by poukazoval na úmysel žalobcu dopustiť sa konania ktoré sa mu kládlo za vinu, nebol vykonaný dôkaz, ktorý by ozrejmil motív údajného útoku žalobcu dňa 12.03.2009 bola Okresnému súdu Bratislava III doručená obžaloba prokurátora č.k.: 1 Pv /83/07-71/, ktorou bol žalobca obžalovaný pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Tr.zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona. Na základe uvedenej žaloby vydal Okresný súd Bratislava III dňa 17.03.2009 trestný rozkaz. Následne po podaní odporu voči trestnému rozkazu v konaní Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/28/2009 tak, že žalobcu uznal za vinného a uložil mu trest. Proti rozsudku Okresného súdu žalobca podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4To/127/2009 zo dňa 03.06.2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods.3 Trestného poriadku žalobcu ako obžalovaného podľa § 285 písm. c./ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil. Začatie trestného stíhania žalobcu uznesením o vznesení obvinenia bolo na základe zistených skutočností, z ktorých je dostatočne odôvodnený záver, že žalobca viedol osobné motorové vozidlo zn. BMW 520 bordovej farby, MPZ (A) GF 307 a v čase asi o 17,15 hod v Bratislave na križovatke ulíc Stromova-Bárdošova toto vozidlo zastavil pred osobným motorovým vozidlom zn. Citroen Xsara ŠPZ BA-239EX, čím umožnil ostatným trom neznámym páchatelom aby z vozidla, ktoré viedol vystúpili a následne títo traja neznámy páchatelia poškodili vozidlo zn. Citroen Xsara a to tak, že jeden z nich kopol do pravého spätného zrkadla a tým ho poškodil, druhý z nich prebehol po kapote vozidla spredu dozadu, čím spôsobil preliačinu v strede prednej kapoty a strechy a tretí z nich

sa snažil otvoriť ľavé predné dvere, čím takto svojim konaním spôsobili poškodenému V. N. Q. celkovú škodu poškodením vozidla vo výške 9 785,19 Sk.

17. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 20.02.2018 zotrval na svojich písomných a ústnych prednesoch založených v súdnom spise a navrhol vykonať výsluch svedkov synov žalobcu V. X. V. P. L. X. k ujme žalobcu v rodinnom prostredí, svedkov P. A. P. Q. A., ku skutočnostiam, ako v tom čase poslanci Mestského zastupiteľstva Stupava, kde žalobca ako poslanec pôsobil, vnímali trestné stíhanie žalobcu. Navrhol vypočuť znalca P. A.P.F., ktorý vypracovával znalecký posudok v trestnom konaní 2T/28/2009, aby sa vyjadril k nemajetkovej ujme ako kolega znalec. K vznesenej námietke zaujatosti a nestrannosti zo strany žalovaného k osobe tohto svedka uviedol, že tento svedok dobre pozná obsah trestného spisu a ako člen komunity znalcov sa bude vedieť vyjadriť k nemajetkovej ujme.

18. Poverený zástupca žalovaného žiadal návrh na vykonanie dôkazu výsluchom navrhovaných svedkom zamietnuť, s odôvodnením, že žalobca mal dostatočný časový priestor v priebehu konania, aby navrhol vykonanie uvedených dôkazov a to aj v poslednom písomnom vyjadrení zo dňa 7.11.2017. V danom prípade neexistuje nezákonné rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, na základe ktorého by si mohol žalobca uplatňovať nárok na náhradu škody, nakoľko pre uznesenie o vznesení obvinenia v danom trestnom konaní boli splnené všetky zákonné podmienky. Prokurátor v trestnom konaní je povinný podať obžalobu, taktiež policajt je povinný vzniesť obvinenie. V prípade, že existujú 2 skupiny dôkazov svedčiace o tom, že konkrétna osoba spáchala určitý trestný čin zastavenie trestného stíhania v danom prípade nebolo možné, naopak, ak by prokurátor zastavil trestné stíhanie postupoval by nezákonne. Nezákonnosť rozhodnutia v trestnom konaní musí byť prejavená zrušením rozhodnutia príslušným orgánom, resp. musí byť aspoň konštatovaná. Táto nebola konštatovaná ani nadriadenou Generálnou prokuratúrou SR v rámci preskúmania uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 363 Trestného poriadku teda orgány činné v trestnom konaní postupovali zákonne. Skutočnosť, že súd oslobodil obžalovaného teda žalobcu spod obžaloby na základe zásady in dubio pro reo neznamená, že v trestnom konaní bolo vydané nezákonné rozhodnutie a teda nemožno štátu upierať legitímny záujem na vedení trestného konania voči potenciálnemu páchatelovi. Pritom poukázal aj na ustálenú súdnu prax, ktorá vychádza z faktu, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno v civilnom sporovom konaní o náhradu škodu posudzovať ako predbežnú. Je nevyhnutné, aby bola nezákonnosť rozhodnutia aspoň konštatovaná (rozs. NS SR 2 Sžo 1/2011). Je potrebné vychádzať z prezumpcie správnosti a zákonnosti daného rozhodnutia. Poukázal, že v trestnom konaní KS BA ako odvolací súd výslovne konštatoval na str. 4 rozhodnutia sp. zn. 4To 127/2009, že je dokázané, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa stal, avšak vykonané dokazovanie vzhľadom na absolútnu absenciu motívu obžalovaného neumožňuje nepochybný a bezpečný záver, že to bol práve obžalovaný (žalobca), kto inkrimovaný skutok spáchal. V danom prípade, ak možno parafrázovať skutok obžaloby traja muži, jeden z nich mal byť podľa obžaloby žalobca, vystúpili z auta a poškodili vozidlo stojace pred ich vozidlom. Tento skutok sa stal, konštatoval to odvolací súd a je nepochybné a dokázané, že ho spôsobil svojim konaním aj žalobca. Vychádzal z toho, čo je konštatované súdom. Za takýchto skutkových okolností považoval za nemysliteľné, aby si žalobca uplatňoval vo fungujúcom právnom štáte náhradu škody voči štátu s tým, že za samotnú škodu, ktorú tvrdí, že mu vznikla si v značnej miere zodpovedá sám. Poukázal pritom na uznesenie NS SR zo dňa 30.09.2009 sp. zn. 1Cdo 64/2008, v ktorom NS SR obdobne konštatoval, že za daných skutkových okolností musí žalobca znášať škodu sám. Uplatnením takéhoto nároku na náhradu škody považoval za zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu a je uplatnené v rozpore z dobrými mravmi.

19. Žalobca pred súdom uviedol, že od začiatku nesúhlasil s postupom polície, pretože sa všetko od začiatku zakladalo iba na fikciách. Pri vyšetrovacích úkonoch vždy bol prítomný poškodený pán Jestrébi, osobne ho nepoznal, až neskôr sa to dozvedel. To znamená, že v jednej miestnosti pri jeho výsluchu bol prítomný aj poškodený. Preto ho mohol lepšie poznať v spätnom zrkadle. Poškodeného Jestrébiho a ani jeho manželku nepoznal. V rozhodnom čase fungoval v Stupave „Širák“ folklórny festival, na ktorom sa v rozhodnom čase spáchania skutku nachádzal, lebo bol jeho sponzorom. Všetko čo potom nasledovalo, bolo vymyslené, pretože nikdy napr. nevlastnil BMW bordovej farby s rakúskymi ŠPZ. Musel sa vzdať funkcie poslanca, aj keď je pravdou, že nebol právoplatne odsúdený, ale nikto mu už nedôveroval. Pri každej príležitosti mu to bolo pripomínané. Na otázku jeho právneho zástupcu uviedol, že jeho osobný život prebiehal tak, že sa cítil veľmi spoločensky potlačovaný, ako predseda dopravnej komisie ak niečo povedal, pozerali na neho ako na trestaného. Vzťahy v rámci rodiny a priateľov boli také, že v dôsledku trestného konania zrušil svoju živnosť, viedol rodinnú firmu, následne v rámci rodiny urobili z

tejto firmy spoločnosť s ručením obmedzeným, kde súd konateľmi synovia, manželka a on. Iné v rámci rodiny nebolo, veď ho predsa poznali. Priatelia si z neho robili srandu a posmech. Nevie či to bolo v dôsledku trestného stíhania, ale pred 3 rokmi mal prvú mozgovú príhodu, druhú mal tento rok v polovici januára 2018. Vzhľadom na túto informáciu som však spôsobilý vypovedať. Ako súdny znalec sa prestal zúčastňovať školení, kolegovia si z neho robili srandu. Podľa jeho názoru, keď je znalec trestne stíhaný, mal by sa vzdať svojej funkcie. Činnosť znalca ukončil svoju činnosť v januári 2017 z dôvodu, že nechodili mu žiadne objednávky na znalecké posudky a povinné poplatky však musel uhrádzať. Ekonomicky ovplyvnilo trestné stíhanie jeho znaleckú činnosť, prestal mať príjem, nemal objednávky na znalecké posudky, mal živnosť na opravu a predaj motorových vozidiel, túto firmu v tom čase rozbiehal, stálo to nemalé finančné prostriedky. Spomínanú firmu na opravu a predaj motorových vozidiel mal dávno pred trestným stíhaním. Či trestné stíhanie ovplyvnilo jeho zdravotný stav na to presne odpovedať nevedel, ale psychicky ťažko znášal pocit, že ho nikto nepotrebuje. Za posledné 3 roky absolvoval 8 operácií a to ľadviny, chrbticu, obidve oči a dve porážky. Až rozsudkom z roku 2010, ktorý ho oslobodil cítil zadosťučinenie. Či bol v roku 2010 pracovne činný uviedol, že riešil a organizoval všetko okolo chodu firmy. Firma funguje, len sú tam iní, teda on a jeho rodina. Dnes mám 73 rokov. Do riadneho dôchodku išiel keď mal 60 rokov v roku 2005. Žalobca na otázku povereného zástupcu žalobcu uviedol, že mal v čase trestného stíhania oporu v rodine manželka a deti, ktoré ho poznali, u priateľov ktorých bolo viac, boli medzi nimi poslanci, súdny znalci a poznala ho v tom čase celá Stupava, myslel tým starousadlíkov. Starousadlíci ho podporovali a mal u nich oporu. Firma autoservis a predaj áut prosperovala v tom čase, inak by nemohli fungovať. Autá zo zahraničia nepredávali, tieto skupovali aj z Rakúska.

20. Podľa vyúčtovania znalečného č. : 58/2010 zo dňa 01.04.2010 znalca Ing. Gabriela Belobrada adresované advokátskej kancelárii VALAŠÍK&PARTNERS, ul. 29. augusta 5, Bratislava bola úhrada za znalecký posudok vyčíslená vo výške 150,08 eur.

21. Zo splnomocnenia súd zistil, že žalobca si v trestnom konaní splnomocnil na zastupovanie JUDr. Milana Valašika, Advokátska kancelária VALAŠÍK&PARTNERS, ul. 29. augusta 5, Bratislava udelením plnej moci dňa 09.01.2007.

22. Žalobca uplatnil návrh na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, a na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, ktoré žalobcovi listom SLV PS-P52-4/2013 zo 23.4.2013 oznámilo, že vo veci nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci v zmysle z. č. 514/2003 Z.z.. Uvedená skutočnosť medzi stranami sporná nebola.

23. Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

24. Podľa článku 1 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

25. Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

26. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

27. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

28. Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

29. Podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám, alebo prostredníctvom obhajcu.

30. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení účinnom od 12.12.2006) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

31. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

32. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

33. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

34. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

35. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu 12.12.2006 (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“) právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

36. Podľa § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

37. Podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

38. Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

39. Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

40. Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

41. Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

42. Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

43. Podľa § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

44. Žalobca si v konaní uplatňuje jednak nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonným rozhodnutím štátu o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III, v konaní ČVS: ORP-746/3-OSV-B3-06 zo dňa 12.12.2006, dňa 12.03.2009 bola Okresnému súdu Bratislava III doručená obžaloba prokurátora č.k.: 1 Pv /83/07-71/, ktorou bol žalobca obžalovaný pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Tr.zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona. Na základe uvedenej žaloby vydal Okresný súd Bratislava III dňa 17.03.2009 trestný rozkaz. Následne po podaní odporu voči trestnému rozkazu v konaní Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/28/2009 tak, že žalobcu uznal za vinného a uložil mu trest. Proti rozsudku Okresného súdu žalobca podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4To/127/2009 zo dňa 03.06.2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods.3 Trestného poriadku žalobcu ako obžalovaného podľa § 285 písm. c./ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

45. Súd viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie preto z hľadiska hmotnoprávneho vec posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinných ku dňu 12.12.2006. Z hľadiska procesnoprávneho však súd - pokiaľ ide o orgán, konajúci v tomto konaní za odporcu Slovenskú republiku, vychádzal z aktuálnej procesnoprávnej úpravy, obsiahnutej v z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorú je potrebné aplikovať. Zákon č. 514/2003 Z.z. (či už v znení účinnom do 31.12.2012 alebo v aktuálnom znení) za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia označuje štát - Slovenskú republiku. Právna úprava zodpovednosti obsiahnutá v oboch zákonoch je tak založená na princípe jediného výlučného nositeľa zodpovednosti za škodu, ktorými je štát. V danej veci navrhovateľ správne smeruje žalobný návrh proti odporcovi - Slovenskej republike ako pasívne legitimovanému subjektu. Štát ako zodpovedný subjekt pritom nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Takýmto subjektom je orgán štátu alebo orgán spoločenskej organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu. Z dikcie § 4 ods. 1 písm. b/, písm. f/ novelizovaného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2013 vyplýva, že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa v prípravnom konaní a podal v trestnej veci obžalobu. Ministerstvo vnútra SR by bolo povolané konať v mene štátu len v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. V prejednávanej veci však prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu podal. Podľa § 231 písm. a/ z.č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku účinného od 01.01.2006 len prokurátor je oprávnený podať obžalobu. Až po podaní obžaloby povinnosť rozhodovať samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním prechádza na štát. Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom oprávnený konať za štát vo veciach náhrady škody v prípadoch, ak trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby. Takýmto orgánom už vôbec nie je Ministerstvo spravodlivosti, ktoré v zmysle § 4 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z. koná len v prípade, že nemožno

príslušný orgán určiť podľa odseku 1 § 4 zákona, čo sa netýka daného prípadu. Keďže uvedenou novelou neboli dané prechodné a záverečné ustanovenia, pričom sčasti ide o procesnoprávny predpis, ktorého procesnoprávne ust. § 4 upravuje zastupovanie Slovenskej republiky, potom v zmysle zásady lex posterior derogat legi priori pre akékoľvek ďalšie konanie od 01.01.2013, sa aplikuje znenie dané novelou (z.č. 412/2012 Z.z.), a to aj pre určenie orgánu konajúceho v mene štátu po 01.01.2013. V tomto smere súd poukazuje i na rozhodnutia vyšších súdov v obdobných veciach, napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/48/2013 zo dňa 04.07.2013, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/702/2014 zo dňa 25.03.2015. Totožný právny názor pritom vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 8 Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015, publikovanom pod č. R 6/2016, podľa ktorého, ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ z.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 01.01.2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. Na základe uvedeného súd konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky podľa aktuálneho znenia procesnoprávnej normy § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, účinného od 01.01.2013. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že žalobca podal návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátom na Ministerstvo spravodlivosti SR. Podľa § 4 ods. 3 z.č. 514/2003 Z.z., ak nie je nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa s tým, že účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované. Ministerstvo spravodlivosti SR takto postupovalo, nárok žalobcu nesporne vecne prejednálo a jeho žiadosť postúpilo Ministerstvu vnútra SR.

46. Žalobca síce v žalobe označil ako zástupcu štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak súd postupoval v súlade s uznesením Krajského súdu sp. zn. 9Co/36/2017-160 zo dňa 26.04.2017, podľa ktorého označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitímácia je stav, ktorý znamená že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. K pasívnej legitímácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Existencia či neexistencia pasívnej legitímácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitosťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 135 ods. 1 CSP pred tým § 79 ods. 1 O. s. p.). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 129 CSP (pred tým § 43 O. s. p.). V prípade, že žalovaná strana síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom.

47. Pokiaľ ide o vec samu, zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Predpokladom zodpovednosti štátu je príčinná súvislosť medzi ujmom poškodeného, ako i následkom a rozhodnutím, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť, nie medzi ujmom a skutočnosťou, ktorá bola dôvodom zrušenia rozhodnutia. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť.

48. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade však treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená.

49. V prejednávanej veci voči žalobcovi bolo vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III, v konaní ČVS: ORP-746/3-OSV-B3-06 zo dňa 12.12.2006 vznesené obvinenie, doručené žalobcovi dňa 27.12.2006 pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 245 ods.1 Trestného zákona. Žalobca voči uzneseniu podal sťažnosť v zákonnej lehote ústne do zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 27.12.2006. Po tom ako uvedenú sťažnosť prokurátor zamietol uznesením č.k.: 1Pv/83/07-4 ako nedôvodnú, podal žalobca podnet Generálnej prokuratúry SR na zrušenie rozhodnutia policajta podľa § 36 ods.1 Trestného poriadku, avšak bezúspešne. Dňa 12.03.2009 bola Okresnému súdu Bratislava III doručená obžaloba prokurátora č.k.: 1 Pv 83/07-71/, ktorou bol žalobca obžalovaný pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods.1 Tr.zák.v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Trestného zákona. Na základe uvedenej obžaloby vydal Okresný súd Bratislava III dňa 17.03.2009 trestný rozkaz. Následne v konaní Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/28/2009 tak, že žalobcu uznal za vinného a uložil mu trest. Proti rozsudku Okresného súdu žalobca podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4To/127/2009 zo dňa 03.06.2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a v zmysle § 322 ods.3 Trestného poriadku žalobcu ako obžalovaného podľa § 285 písm. c./ Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil, pričom odvolací súd konštatoval, že v prípravnom konaní sa vôbec nezaoberalo motívom útoku, nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by poukazoval na úmysel žalobcu dopustiť sa žalovaného konania a dôkaz ozrejmujúci motív útoku. Krajský súd v oslobodzujúcom rozsudku konštatoval, že skutok sa stal, ale vzhľadom na absenciu motívu nebol možný nepochybný a bezpečný záver o tom, že to bol práve žalobca, kto spolu s ďalšími neznámymi osobami skutok spáchal. Krajský súd potom oslobodil žalobcu spod obžaloby aplikujúc zásadu in dubio pro reo, ktorá bola aplikovaná v odvolacom konaní iba preto, že podľa odvolacieho súdu nebol preukázaný motív žalobcu a súd potom prihliadol na dôkazy v prospech žalobcu a vykonané dokazovanie vyhodnotil inak ako prokurátor v prípravnom konaní.

50. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. V zmysle právnych záverov súdnej judikatúry je pravdou, že oslobodenie spod obžaloby v trestnom konaní má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod žaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1CZ/6/1990, publikovaný ako Rc/35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 53/ 1993 zo dňa 08.06.1993, aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod číslom R 35/1991). Judikatúra tak jednoznačne dospela k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež oslobodenie spod obžaloby. Na to nadviazal záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie rozhodnutie publikované pod č. R 70/1994). Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Uvedený právny názor kontinuálne nadväzuje na predchádzajúcu súdnu prax, keď napríklad v

uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010 bolo zaujaté stanovisko, že za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Žalobca pritom podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorej nebolo vyhovené, čím bola naplnená zákonná podmienka pre uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Je možné súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. 2ÚS 163/2013). Ako však bolo uvedené vyššie zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené sa javilo ako zákonné v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pretože sa uplatňuje fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Okrem toho treba uviesť, že by bolo v rozpore s účelom zákona, ak by sa poškodená osoba stala rukojemníkom medzi orgánmi verejnej moci a bola by nútená oddelene uplatňovať škodu spôsobenú vyšetrovateľom, resp. povereným príslušníkom PZ, prokurátorom, prípadne súdom. Na úseku trestného konania od jeho začatia po podanie obžaloby vykonáva pôsobnosť vyšetrovateľ, resp. poverený príslušník Policajného zboru, ale aj prokurátor, ktorý vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonosti v tomto úseku trestného konania a môže dávať vyšetrovateľovi, resp. poverenému príslušníkovi PZ záväzné pokyny. Toto posúdenie implicitne urobil súd v trestnom konaní keď oslobodil obvineného spod obžaloby, k čomu sa viaže, ako bolo vyššie uvedené, fikcia nezákonnosti začatia trestného stíhania.

51. Žalobca si svoje nároky si ďalej uplatnil v rámci žiadosti o predbežné prejednanie nárokov, ktorej nebolo vyhovené, čím bola splnená podmienka stanovená § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci na to, aby sa mohol svojich práv dovoľávať touto súdnou žalobou podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

52. Pokiaľ ide o škodu, podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ide pritom o reálny rozdiel medzi hodnotou majetku poškodeného pred vznikom škody a hodnotou jeho majetku po jej vzniku. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti.

53. V danom prípade v zmysle žaloby mala žalobcovi vzniknúť skutočná škoda tým, že zaplatil svojmu právnenému zástupcovi, ktorý ho zastupoval počas celého trestného konania, trovy právneho zastúpenia a za vypracovanie znaleckého posudku znalca Ing. Gabriela Belobrada v celkovej výške 551,47 eur. Žalobca v konaní predložil len splnomocnenie obhajoby udelené advokátovi 09.01.2007, avšak bez predloženia dôkazu že mu túto sumu žalobca skutočne uhradil. Nepredložil dôkaz, že uhradil trovy obhajoby, ktorá nebola povinnou podľa § 37 Trestného poriadku či dôkaz o zaplatení sumy 150,08 eur za vypracovaný znalecký posudok na základe vyúčtovania zo dňa 21.04.2010 znalca Ing. Gabriela Belobrada. Vyúčtovanie znaleckého na základe objednávky 4To 127/09 pre príjemcu AK VALAŠÍK & PARTNER nie je dôkazom o úhrade za znalecký posudok. Súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k okamihu vzniku škody, pokiaľ dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, škoda mu zatiaľ nevznikla, pretože samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani prípadne súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh, neznižuje majetkový stav poškodeného, teda dlžníka a nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2328/2004). Iné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o vzniku majetkovej škody v súvislosti s trestným stíhaním žalobca neoznačil. Pretože skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísľovaniu škody, súd uzavrel, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody, teda existenciu reálnej ujmy, sumy, o ktorú sa jeho majetok zmenšil v dôsledku

predmetného trestného konania. trestného konania. Skutkové tvrdenia označené v žalobe ako ušlý zisk teda o dosahovaní odmeny za činnosť znalca tri roky pred vznesením obvinenia a jeho pokles v rokoch 2007 až 2010 sú len v rovine tvrdení bez doloženia a označenia dôkazu navyše poukazujúc pri tom na výpoveď žalobcu pred súdom dňa 20.02.2018 keď uviedol, že činnosť znalca vykonával až do januára roku 2017. Vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody v tvrdenej výške 551,47 eur a ušlého zisku vo výške 32 751,59 eur súd sa z dôvodov hospodárnosti konania nezaoberal ďalším zákonným predpokladom pre priznanie jej náhrady podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existenciou príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a existenciou škody. Na základe uvedeného súd nárok žalobcu na zaplatenie majetkovej škody a ušlého zisku zamietol ako nepreukázaný.

54. Žalobca si ďalej uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 60 000 eur súvisiacu jednak so samotným trestným stíhaním. Je nepochybné, že v danej veci sa jedná o nie rozsiahlo navrhovateľom tvrdený a dokazovaný skutkový stav. Popri ňom je však možné pri hodnotení nemajetkovej ujmy vychádzať zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že trestné stíhanie samo osebe predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto je spôsobilé (okrem prípadov porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), obmedziť či porušiť aj právo osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. s ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti rozhodnutia vo veci nutné pozeráť sa ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania záťažou pre každého obvineného. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým bolo priamo zasiahnuté do základných práv jednotlivca.

55. Súd však má za to, že pokiaľ ide o samotné trestné stíhanie, oslobodenie navrhovateľa spod obžaloby vyššie citovaným rozsudkom, je postačujúcim zadosťučinením podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vzhľadom na spôsobenú ujmu, následky, celkovú dĺžku, okolnosti trestného stíhania. Je faktom, že trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 3,5 roka (od 12.12.2006 do 03.06.2010), avšak pri hodnotení závažnosti vzniknutej ujmy s ohľadom na dĺžku prebiehajúceho trestného konania súd nemal z vykonaného dokazovania za preukázané, že by na strane žalobcu došlo k narušeniu jeho súkromného a pracovného života, k zásadnej zmene spôsobu života, vykonávania práce a životných cieľov v dôsledku trestného stíhania. Tvrdenia žalobcu o jeho subjektívnych zdravotných ťažkostiach vyvolaných stresom z trestného stíhania v konaní preukázané neboli, pretože podľa tvrdení žalobcu a nepredložení lekárskeho správ (naviac, pochádzajúcich z obdobia až po skončení trestného stíhania) nevyplýva, že by jeho zdravotné problémy, ktorými nepochybne vzhľadom k jeho veku trpí, boli vyvolané práve trestným stíhaním v konkrétnej trestnej veci. Tvrdenie o poškodení zdravia, nepreukázal žiadnym dôkazom rovnako ako svoje tvrdenia o spoločenskej ujme, poškodení jeho povesti. Súd opätovne poukazuje na výpoveď žalobcu pred súdom dňa 20.02.2018, keď sám spontánne uviedol: „...že mal v čase trestného stíhania oporu v rodine manželka a deti, ktoré ho poznali, u priateľov ktorých bolo viacej, boli medzi nimi poslanci, súdny znalci a poznala ho v tom čase celá Stupava, myslel tým starousadlíkov. Starousadlíci ho podporovali a mal u nich oporu...“. Na preukázanie týchto tvrdení síce označil dôkazy, ktorých vykonania sa domáhal, avšak práve s poukazom na jeho výpoveď pred súdom súd dospel k záveru, že pokiaľ žalobca subjektívne nepocíťoval spoločenskú ujmu a poškodenie jeho povesti ukázať opak navrhovaní svedkovia nemôžu. Základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj návrh odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je tiež povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane tzv. stav objektívnej neistoty, ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotno-právnym právom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo

nepravdivosti tvrdení zo strany sporu, prípadne tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazu alebo situáciou, keď sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. Ide o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností práve zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorej jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena. Z tohto dôvodu súd nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej samotným trestným stíhaním zamietol.

56. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. S poukazom na výrok rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol, v konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal pretože mu žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.